

Gabriela Spustová Izakovičová

Dobruľka sa batolí

Ilustrácie Marta Sabová

Dobruľka sa batolí

Gabriela Spustová Izakovičová

Dobruška sa batolí

Ilustrácie Marta Sabová

RUAH, 2021

Suchá nad Parnou

© Gabriela Spustová Izakovičová, 2021

Ilustrácie © Marta Sabová, 2021

Gabriela Spustová Izakovičová

Dobruľka sa batolí

Ilustrácie a korektúry Marta Sabová.

Vydalo vydavateľstvo RUAH

Suchá nad Parnou, 91901

e-mail: redakcia.ruah@gmail.com

ISBN 978-80-89604-77-7

ISBN e-knihy 978-80-89604-78-4

Dobruľkin prvý Deň detí

Dobruľka práve oslávila svoje prvé narodeniny a hneď na druhý deň bol Deň detí. Narodeniny boli úžasné, lebo sa stretla celá rodinka a ocko griloval chutné dobrôtky.

Dnes sa s mamičkou, ockom, aj so starými rodičmi vybrala na detské ihrisko, lebo sa tam čosi chystalo.

Cupitala vedľa dedka a robila grimasky na mamičku, ktorá ju fotila mobilom. Odrazu uvidela veľké auto s majákom. Patrilo požiarnikom v pekných hasičských uniformách a s prilbami na hlave. Maják sa točil, svietil a vydával zvuky.

To sa Dobruľke veľmi páčilo. No keď uvidela plné ihrisko hasiacej peny, čo hasiči prichystali pre radosť detí, hneď sa chcela rozbehnúť a vhuľnúť do nej. Mamička jej to však nedovolila. Dobruľke by bola pena po krk a určite by ju chcela ochutnať. Smela sa však aspoň dotknúť peny rúčkou.

Vysoko nad hlavou odrazu uvidela dlhý hasičský rebrík. Ujo hasič na samom vrchu rebríka zobral do rúk hasičskú hadicu a voda z hasičskej cisterny už kropila malých neposedníkov, ktorí kričali:

„Ešte, ešte!“

V horúcom prvom júnovom dni to bolo príjemné osvieženie. Dobruľke sa o hasičoch a o vodičke ešte dlho snívalo.

Vodu mala veľmi rada. S mamičkou chodievala plávať do bazéna pre batoliatka. A na prechádzke s dedkom mala najradšej zurčivý

potôčik. Keď prechádzali cez most, dedko sa Dobruľky spýtal:

„Čo tečie v potôčiku?“

A z Dobruľky odrazu vypadlo slovíčko: „vo-da“ a vyčarila pekný úsmevček, z ktorého jej vykúkali prvé dva mliečne zúbky. Aj dedko sa tešil z toho, že Dobruľka vie ďalšie slovíčko a pridal aj básničku:

„Voda robí vlnky,
vlnky robia žblnky.“

Dobruľka na nákupe

Ocko a mamička dnes išli na nákupy. Zaparkovali svoje auto na parkovisku pri nákupnom centre. Ocko šiel zobrať veľký nákupný vozík. Mamička Dobruľku odpásala zo sedačky, postavila ju na zem a podala jej ruku.

„Za...“ povedala Dobruľka a tlačila ručičkou do dverí.

„Áno, zatvoríme dvere.“

„Bum!“ komentovala Dobruľka, keď dvere buchli a mamička ich diaľkovým ovládaním zamkla a zapla alarm.

Dobruľka veľmi rada zatvárala a otvárala všetky dvere. Veľmi sa jej to páčilo. Mamička musela dávať pozor, aby si niekde neprivila prstíky.

Ocko už fičal za mamičkou a za dcérenkou s nákupným košíkom. Bol to nákupný košík so sedačkou pre deti. Dobruľka sa v nej veľmi rada vozila.

V obchode bolo toľko zaujímavých vecí! Toľko farieb a toľko vôní. Dobruľku všetko

veľmi zaujímallo. Mamička s ockom jej nedovolili brať z poličiek v obchode veci, čo sa mamičkej slečne tak páčili. Ale Dobruľka bola poslušná a nerobila rodičom hanbu krikom. Pekne sedela a pozorovala, čo všetko rodičia nakúpia. Doma im pomôže vykladať nákup z tašiek. Na to sa už veľmi teší. Určite kúpia niečo dobré, čo bude môcť ochutnať.

Dobruľka upratuje

„Dobruľka, ty si ale vyrástla,“ tešila sa babička Gitka.

„Z teba už začína byť malá slečna. Už nie si také bábätko.“

Dobruľka sa usmievala, robila grimasky a chodila sem a tam. Náramne ju tešilo krútiť kolieskami na prababičkinom invalidnom vozíčku. Všetky kolieska ju veľmi zaujímali.

„Babi, naša Dobruľka je už veru skutočne veľká slečna. Veľmi ju baví pomáhať. Dokonca aj vykladať riad z umývačky či rátať lyžičky, keď jej zarábam mliečko. Je to veľká pomocníčka,“ chválil ju ocko.

Babička sa nevedela vynačudovať, čo všetko ocko o Dobruľke hovoril. Dobruľka sa teší, keď jej rodičia dovoľia chvíľku im pomáhať. Hračky síce najradšej hádže na zem, no potom ich pekne mamičke podáva do košíka na hračky. Občas sa začne hnevať, keď sa jej niečo nedarí, no rodičia sú nablízku a pomôžu.

„Pozri, babi, čo my robíme,“ povedala teta Maška, ockova najmladšia sestra, ktorá jednou rukou držala za ruku Dobruľku a druhou pridržala rúčku mopu, ktorý Dobruľka tlačila po podlahe sem a tam.

„Zametáme,“ povedala Maška a usmievala sa. Usmievala sa aj babička.

„Ty moje šikovné, pracovité dievčatko,“ pochválila babička Dobruľku, ktorej sa takáto hra náramne páčila. Potom uvidela balík plienok a usilovala sa ho šúchaním po podlahe upratať na lepšie miesto. Krstná Lujza jej v tom pomáhala, aby Dobruľka nespadla.

Dobruľka mala tak veľa práce. Chcela sa podobať na mamičku, ktorá tiež stále niečo majstrovala. Odrazu uvidela Lindin mobil a šup! Už ho mala v rukách a behala prstíkom po obrazovke.

„Dobruľka, vráť tete mobil,“ zamračil sa ocko, lebo onedlho by skončil na zemi, možno aj s prasknutou obrazovkou. No Dobruľka sa mobilu nemienila vzdať. Napokon sa ho chtiac-nechtiac musela zrieknuť. Už-už začala kriviť ústa a červenieť od rozhorčenia, keď mobil ocko vrátil Linde, no Linda dala Dobruľke na výmenu dobrú mňamku, čo priniesla mamička.

Promócie tety Kláry

Dnes bol doma od rána akýsi frmol. Hned' po obede mamička Dobruľku vyobliekala a babička ich cestou do práce zaviezla ku krstnej mame Lujze do mesta. Prišiel k nej aj ocko a hoci bol pondelok, prezliekol sa z pracovných šiat do obleku. Prišli aj tety - dvojčatá Linda a Stela, a tiež babička Gitka. Všetci vyobliekaní v slávnostných šatách s kyticami v rukách.

Dobruľka sa mrvila v sedačke. Čo sa to zasa robí? Všetci sa jej chceli venovať, no Dobruľa dnes nemala náladu ísť z rúk do rúk. Vyberala si, kto sa jej smie venovať, a kto nie. Keď sa jej niektorá z tiet alebo aj babička nepozdávali, odťahovala od nich ramienka, mrkotala a zmenila smer svojho cupitania.

No dlho to netrvalo. Ocko zavelil:

„Ide sa. Promócie začnú už o pol hodinky.“

Dobruľka také slovo ešte nepočula. Čo sú to promócie? Keď mal promócie ocko, teta

Stela a krstná mama, Dobruľka ešte nebola na svete. Ocko s mamičkou vložili Dobruľku do kočíka a už sa viezli mestom kamsi, kde Dobruľka ešte nebola. Všetko ju náramne zaujímalo.

Zastali pred veľkou budovou a vošli dnu. Všade bolo plno vyparádených ľudí s kvetmi. Všetci vyšli po schodoch a sadli si.

Vpredu prichádzali zvláštne oblečení ľudia v slávnostných talároch a pekne oblečení študenti vysokej školy. Bola medzi nimi aj teta Klára. Keď pán oblečený v talári povedal, že sa Klára stala magisterkou. Tváril sa vážne a dôstojne.

Dobruľka však pochodovala hore-dolu po schodoch vysokoškolskej auly. Ceremónia ju priveľmi nezaujímala. Upokojila sa, až keď všetci tete Kláre vinšovali, fotografovali sa s ňou a dali jej kvety.

A potom bol mňam obed a oslava. Konečne jej nikto nezakazoval chodiť sem a tam. Dosýta sa vyšantila. Spoznala aj dve milé deti: päťročnú Tamarku a trojročného Jurka. Dobruľka sa im veľmi páčila. Hrali sa s ňou, ako s bábikou.